

Open Brief aan de leden van DSO

Zoetermeer, 23 juni 2023

Beste voetbalvrienden,

Het is tegenwoordig voor velen ingeburgerd om via sociale media bekend te maken dat je met een andere job of klus begint. Professionele stappen in een loopbaan worden gedeeld met 'de buitenwacht', of er wordt bekend gemaakt dat met een nieuwe vrijwilligerstaak wordt gestart. Het is wat minder vanzelfsprekend om het nieuws te verkondigen dat je een baan niet hebt gekregen. Of dat je afziet van een bestuursfunctie bij een maatschappelijke organisatie. Toch doe ik dat nu.

Ik word NIET voorzitter van jullie voetbalvereniging. Of het nieuws genoemd kan worden laat ik maar even in het midden, maar ik licht het graag wel toe.

Een aantal weken geleden – de mogelijkheid van het kampioenschap van het eerste elftal was net al behoorlijk groot aan het worden – werd mij de vraag voorgelegd of ik wellicht belangstelling zou hebben om voorzitter van DSO te worden. Die vraag was afkomstig van enkele betrokken DSO-leden die van mening zijn dat het goed zou zijn om na de aanstaande afloop van de reguliere voorzittersperiode van Ruud Meere de bestuurlijke leiding in handen te geven van een ander. Men kwam mij bij mij uit omdat ik een ervaren sportbestuurder ben, maar nog geen DSO-er. Dat laatste is doorgaans geen aanbeveling, maar voor deze leden nu wél: om de vereniging in organisatiekracht een stap verder te brengen zijn 'de vreemde ogen van een relatieve buitenstaander' een extra factor die het verschil kan maken tussen 'stapjes verder' en een 'sprong voorwaarts'.

Dat laatste wordt namelijk ook nadrukkelijk gewenst. De organisatie van de vereniging is niet optimaal ingevuld. De bestuursbezetting is al enige tijd onder de statutaire grens en er zijn vanuit het huidige bestuur geen stappen gezet om die lacune volgens het boekje weer op orde te brengen. Afgezien van de formele bezetting, gaat het er meer om wat er bestuurlijk wordt uitgevoerd en hoe, dan door hoeveel mensen dat wordt aangestuurd. Dáár wringt de schoen dan ook, naar het oordeel van een groepje betrokken leden. Beperkte transparantie en geringe communicatie hebben, zo wordt gesteld, bijgedragen aan een verbinding vanuit het bestuur naar diverse geledingen die als 'niet goed genoeg' wordt gezien. En dat levert dan ook weer grote aarzelingen op bij bestaande en potentiële vrijwilligers: "Ga ik door?" of "Wil ik hieraan beginnen?"

Kortom: op dit moment wordt er niet alles uitgehaald wat erin zin op het gebied van (gemeenschappelijke) inzet en betrokkenheid. Dat kan en moet beter. En dat kan waarschijnlijk succesvoller onder leiding van een 'nieuweling' die de kennis van sportbesturen – ook, en wellicht wel vooral, uit eigen ervaring – combineert met de frisheid die van een niet-ingewijde verondersteld mag worden.

*[Nu wordt het onvermijdelijk iets aan te geven over mijn achtergrond. Ik ben eerder voorzitter geweest van de Zoetermeerse sportverenigingen Pro Patria, Zovoc en FC Zoetermeer. Ik was regionaal en landelijk bestuurder bij de Tafeltennisbond NTTB, de Nederlandse Gymnastiekunie en de Nevobo (volleybal). Met veel plezier was ik ook wethouder Sport in Zoetermeer, wat me met toenmalige DSO-voorzitter Hand van Oyen gezamenlijk met een glas champagne in het toen – 2009 – open veld bracht, om de beslissing luister bij te zetten dat DSO zou gaan verhuizen naar het Bentwoud. Momenteel maak ik deel uit van de groep professionals die NOC*NSF in kan zetten om bestuurscoaching te verzorgen binnen het Nationale Sportakkoord.]*

Over de vraag aan mij ben ik gaan nadenken. Niet alleen, maar vooral door her en der af te tasten welke verwachtingen er leven wat betreft de gewenste 'verbeterde koers'. Passen die beelden bij wat ik kan bieden? Past het verwachtingspatroon bij mijn eigen opvattingen over goed, slagvaardig, transparant, professioneel en ondernemend sportbestuur? Ja, was het groeiende inzicht bij mij én bij de betrokken DSO-ers.

Toen kwam een volgende stap in het verkenningsproces die NIET opleverde wat werd beoogd. Vandaar deze open brief, waarin ik uitleg waar het strandde.

Het is mijn oprechte wens, voor iedere sportvereniging, dat gedoe, achterklap en geroddel rondom bestuurswisselingen achterwege blijven. Sommige clubs – en met name in het voetbal – hebben een traditie en reputatie opgebouwd van meer of minder geniepige acties die erop gericht zijn geforceerd tot een ander bestuur (of soms alleen een andere voorzitter) te komen. “Het hoort erbij, Frans, dat weet je toch wel?” Nee, dat hoort er niet bij, vind ik. In elk geval moet je er mee willen stoppen als je serieus werk wilt maken met echte verbinding en oprecht geïnteresseerd bent in breed draagvlak. Niet alleen tijdens de verkiezingsmomenten rondom een ALV, maar permanent, als grondhouding en als verenigingsfilosofie. Vanaf het prille begin van de contacten tussen DSO-ers en mij heb ik dat aangegeven. Ik wil niet via een toevallige of georganiseerde meerderheid gekozen worden tot voorzitter. Graag heb ik brede steun, om met veel enthousiaste vrijwilligers (en enkele professionals) verder te werken aan een nog betere organisatie. Een organisatie die net wat opener en uitnodigend is. Een organisatie die flexibel en slagvaardig toewerkt en toegroeit naar een onvergetelijk 100-jarig bestaan in 2028, met succes in prestatie, plezier en maatschappelijke verbinding. Als moderne voetbalvereniging sta je midden in de samenleving.

Ik ben niet van gisteren, er zal altijd wel een deel van de leden kunnen zijn die ‘het niet ziet zitten’ in een persoon – mij, in dit geval – of in een volledig voorgedragen bestuur, of in de voorgestelde werkwijze, organisatieverandering of (dat is een klassieker) voorgestelde contributieverhoging of fusie. Ga zo maar door.

DSO kent een geschiedenis die aan dit geschetste beeld doet denken. Laat de toekomst anders zijn. Met dat doel voor ogen heb ik gesproken met het huidige bestuur. Enerzijds om te vernemen of de signalen die mij worden gegeven herkend worden. Anderzijds om te vragen of medewerking mogelijk zou zijn aan een harmonieuze, ‘warme’ overdracht aan een ander bestuur. Beide was niet het geval. Het laatste vind ik jammer, het eerste vind ik ernstig. Het niet herkennen van de zorgpunten maakt naar mijn inzicht expliciet deel uit van de verwijdering die her en der waarneembaar is. Deze open brief is niet de plek daarover uit te weiden. Maar “we herkennen die signalen niet” is een verdediging die zelfs in de politiek steeds minder geaccepteerd wordt. Het niet herkennen is het probleem zelf, althans, tenminste een fundamenteel onderdeel ervan.

Zonder harmonieuze overdracht ben ik geen belangstellende voor een functie als DSO-bestuurslid. Maar daarmee is het vraagstuk van onvoldoende ervaren openheid en bereidheid tot samenwerking niet verdwenen. En wat kunnen we binnenkort dus verwachten? Precies dat wat ik geen sportclub toewens.

Het zou zomaar kunnen gebeuren dat met voldoende handtekeningen om een ALV wordt verzocht. Op die ALV wordt dan waarschijnlijk een voorstel gedaan om een trio kandidaten tot statutair vereist bestuur te laten benoemen (dat werd op zich ook wel tijd, maar dit terzijde). Naar ik inschat zal het zittend bestuur zich verzetten tegen zo’n mogelijk voorstel. Resultaat: teleurstelling alom, ongeacht de uitslag. Het zou een gemiste kans zijn voor zowel het huidige bestuur, maar ook voor DSO als vereniging, als niet geprobeerd wordt dit scenario af te wenden.

Ik ben niet naïef, maar ik had goede hoop dat het dit keer anders zou kunnen lopen. Helaas is dat niet het geval. Ik kan de DSO-leden alleen maar vragen heel goed na te denken over wat voor vereniging ze samen willen vormen. Welke weg naar de toekomst sluit aan bij de eigen waarden en normen? Is verandering nu het juiste om te omarmen? Niet omdat het slecht was, maar wel om dat het beter kan. Als de leden vinden dat het ook beter moet, maak dan de afweging die daarbij past. Voor hen die dat waardevol vinden: ik blijf graag meedenken over hoe het beter kan. Maar niet als voorzitter, niet op deze manier.

En hiermee eindigt mijn uitleg over mijn korte, maar erg prettige, periode als ‘bijna-DSO-er’. Ik wens alle leden een goede, sportieve en aangename toekomst bij deze ‘echte’ Zoetermeerse vereniging.

Met sportieve groet,

Frans Muijzers.